

Sygn. akt III KK 55/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 marca 2015 r.
sprawy **J. U. i M. K.**,
z powodu kasacji obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 7 sierpnia 2014 roku,
zmieniającego Sądu Rejonowego w I. z dnia 20 grudnia 2013 roku,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć M. K. w części na niego przypadającej, zaś zwolnić od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego skazanego J. U.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w I. z dnia 20 grudnia 2013 roku, J. U. został uznany winnym czynu z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 80 stawek w wysokości po 50 zł, a oskarżony M. K. winnym czynu z art. 291 § 1 k.k. z zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 80 stawek w wysokości po 50 zł. Wyrok ten został częściowo zmieniony wyrokiem Sądu **Okręgowego w B. z dnia 7 sierpnia 2014 roku, w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności.**

Od wyroku Sądu Okręgowego kasacje wnieśli obrońcy obu skazanych.

W kasacji obrońcy M. K. zarzucono rażące i mające istotny wpływ na treść

orzeczenia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 213 § 1 i 2 i art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 106 k.k., czego konsekwencją było rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego w postaci art. 53 i art. 69 § 1 k.k. w związku z art. 4 k.k., poprzez błędną wykładnię naruszonych przepisów prawa materialnego, w skutek niewłaściwej subsumpcji stanu faktycznego, albowiem Sąd Okręgowy przy wydawaniu zaskarżonego wyroku oparł się na danych dotyczących karalności oskarżonego pochodzących z Krajowego Rejestru Karnego, w którym widnieją przestępstwa zatarte z mocy prawa, a które powinny zostać z Rejestru usunięte, w skutek czego, sąd drugiej instancji nie mógł w sposób obiektywny wydać zaskarżonego orzeczenia. obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie Sądowi Okręgowemu w B. czy do ponownego rozpoznania.

W kasacji obrońcy J. U. zarzucono rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k., polegające na nierozważaniu przez sąd *ad quem* podnoszonego przez apelującego w skardze odwoławczej zarzutu, iż świadek T. Ł., na podstawie § 3 umowy zawartej w D. w dniu 12 listopada 2002 r. ze spółką z o.o. pod firmą „S.”, miał prawo dysponowania cukrem, co implikowało nienależyte wyjaśnienie strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu J. U. W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasacje prokurator wniósł o oddalenie kasacji obu obrońców jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obu obrońców okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.

Zarzut zawarty w kasacji obrońcy M. K. nie może być skuteczny z dwóch powodów. Po pierwsze, obrońca w kasacji skupił się na trzech najstarszych wydanych wobec skazanego wyrokach, podnosząc, że skazania te uległy zatarciu, pominął natomiast inne, późniejsze i z pewnością nie zatarte skazania M. K. W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy niewątpliwie miał powody, by zwrócić uwagę na uprzednią karalność skazanego. Po drugie, jak wynika z rozważań Sądu odwoławczego, uprzednia karalność była jedynie jedną z licznych okoliczności, dla

których zdecydowano o zmianie wyroku w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania kary. Z rozważań na stronie 20 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wynika, że kluczowe znaczenie miały okoliczności przedmiotowe, w szczególności znaczna wartość przedmiotu poszczególnych przestępstw oraz determinacja sprawców w realizacji ich przestępczych zamiarów. W tym stanie rzeczy, okoliczności będące przedmiotem zarzutu nie mogły być uznane za podstawę kasacyjną, o której mowa w art. 523 k.p.k.

Jeśli zaś chodzi o zarzut zawarty w kasacji obrońcy J. U., jest on chybiony. W rozważaniach zawartych na s. 14-15 uzasadnienia Sądu Okręgowego poddano należytej analizie kwestię rzekomej umowy ze spółką „S.”, wskazując powody, dla której twierdzenia skazanego w tym zakresie uznano za gołosłowne. Rozważania te nie budzą wątpliwości co do stopnia ich szczegółowości i wnikliwości, a nadto są przekonujące, w konsekwencji czego nie sposób dopatrzeć się zarzucanego w kasacji naruszenia art. 433 § 2 k.p.k.

Wobec powyższego wyjaśnienie strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu J. U. W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji obu obrońców jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obu obrońców okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.

Zarzut zawarty w kasacji obrońcy M. K. nie może być skuteczny z dwóch powodów. Po pierwsze, obrońca w kasacji skupił się na trzech najstarszych wydanych wobec skazanego wyrokach, podnosząc, że skazania te uległy zatarciu, pominał natomiast inne, późniejsze i z pewnością nie zatarte skazania M. K. W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy niewątpliwie miał powody, by zwrócić uwagę na uprzednią karalność skazanego. Po drugie, jak wynika z rozważań Sądu odwoławczego, uprzednia karalność była jedynie jedną z licznych okoliczności, dla których zdecydowano o zmianie wyroku w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania kary. Z rozważań na stronie 20 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wynika, że kluczowe znaczenie miały okoliczności przedmiotowe, w szczególności znaczna wartość przedmiotu poszczególnych przestępstw oraz determinacja

sprawców w realizacji ich przestępczych zamiarów. W tym stanie rzeczy, okoliczności będące przedmiotem zarzutu nie mogły być uznane za podstawę kasacyjną, o której mowa w art. 523 k.p.k.

Jeśli zaś chodzi o zarzut zawarty w kasacji obrońcy J. U., jest on chybiony. W rozważaniach zawartych na s. 14-15 uzasadnienia Sądu Okręgowego poddano należytej analizie kwestię rzekomej umowy ze spółką „S.”, wskazując powody, dla której twierdzenia skazanego w tym zakresie uznano za gołosłowne. Rozważania te nie budzą wątpliwości co do stopnia ich szczegółowości i wnikliwości, a nadto są przekonujące, w konsekwencji czego nie sposób dopatrzeć się zarzucanego w kasacji naruszenia art. 433 § 2 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.